

30 anys de la mort del Ché

Arnau Garcia

Fill de l'alta burgesia provincial argentina, llicenciat en Medicina i amb 28 anys, a finals del 1956 es sumà a Fidel i Raúl Castro i Camilo Cienfuegos per formar el nucli iniciador de la guerrilla a Sierra Maestra fons de la Revolució Urbana. Després del triomf d'aquesta, el gener del 1959, Guevara fou el màxim responsable de la justícia revolucionària i del càstig contra els servidors de la dictadura de Fulgencio Batista. Després fou director del Banc Nacional, ministre d'Indústria i artífex de la planificació de l'economia cubana d'acord amb els canons marxistes. Guevara va descobrir aviat un lluitador contra l'imperialisme, un internacionalista revolucionari, no un home de despatx, de manera que el 1964 va deixar la Cuba Castrista per iniciar de nou l'aventura de la revolució, aquest cop a l'Àfrica; al Congo en plena crisi post-colonial. Malgrat el fracàs més absolut el Ché no va desistir i 2 anys

més tard, el novembre de 1966 es llençava altre cop a la lluita; aquesta vegada l'escenari li resultà més conegut, les selves del sud de Bolívia. Però l'objectiu no era només combatre el govern local del General Barrientos sinó crear a tot Sud-Amèrica un escampall de focus revolucionaris. «1,2,10 Vietnams».. segons el seu famós eslògan. L'activitat guerrillera no va començar fins el marc del 1967 i aviat derivaria cap al desastre. Acolllits amb reticència per l'esquerra Boliviana, incapaços d'incorporar combatents locals i percebuts com estrangers per la població autòctona Guevara i els seus escassos seguidors es van convertir ràpidament en «peixos sense aigua», presa fàcil per l'exèrcit Bolivià que els perseguia. Encerclat el seu grup i capturat pels militars el 8 d'octubre del 1967 el Ché va ser executat sumàriament l'endemà al petit poble de la Higuera i tot seguit la imatge del seu cadàver

donà la volta al món. Desaparegut l'home sorgia la llegenda; la llegenda de l'heroi romàntic, idealista, carismàtic, atractiu i finalment màrtir de la reacció internacional.

L'última paradoxa del Ché és segurament aquesta: que ha estat molt més eficaç com a símbol de la contestació i de l'esquerranisme a Occident a partir del 1968 que no com a dirigent efectiu de la revolució a l'Àfrica i a l'Amèrica del Sud.

El Ché (Ernesto Guevara) va néixer el 1924, quan l'executaren tenia 39 anys i actualment tindria 69 anys.

Fa 30 anys, en temps del Ché, la gent tenia ideals i eren capaços de fer revolucions; ara caldria fer una revolució per tal que la gent en cultivés algun.

Hi ha una dita anglesa que diu: «si als 20 anys no ets revolucionari quelcom et passa al cor i si als 40 no ets conservador és que alguna cosa et passa en el cap».

La darrera Carlinada a la Roca del Vallès: Una resposta al senyor César Alcalà

Francisco García Lorenzana

En primer lloc, agraeixo a Roquerols l'amabilitat de publicar aquest extens article en resposta a l'escrit del senyor César Alcalà, titulat «La darrera Carlinada a la Roca del Vallès», publicat al número de juliol-agost de 1997 d'aquesta revista.

Com a un dels fundadors de l'Arxiu Municipal d'Història de la Roca del Vallès, com a responsable de la catalogació del seu fons des de l'any 1986 fins l'any 1991 i com a llicenciat i professor d'Història Moderna i Contemporània vull expressar la meva més profunda indignació pel contingut i pel to de l'article signat pel sr. Alcalà, ja que és ple d'inexactituds i d'interpretacions malintencionades, com demostraré a continuació.

Com a autor intel·lectual del paràgraf citat per l'autor (no puc assegurar en quina «gula»(?) de l'Ajuntament va ser publicat), puc afirmar amb rotunditat que en cap moment ni l'Ajuntament ni la Regidoria de Cultura ni el personal de l'Arxiu «es vanagloriava» del fet que, per capricis de l'esdevenir històric, el fons

documental de la Roca del Vallès és un dels pocs que conserva quasi íntegrament la documentació referida al període de la darrera carlinada, de 1872a 1876. Al contrari, l'interès dels professionals de l'Arxiu Municipal va ser sempre posar en coneixement dels estudiosos comarcals i dels historiadors del carlisme català el fet que, precisament a la Roca, es pot trobar una documentació primària que falta a la majoria dels pobles de la comarca i del Principat. Per aquesta raó les afirmacions fetes en aquell paràgraf encara són vàlides i, personalment, les subscriu en la seva totalitat.

Per altra banda, no crec que destacar aquesta singularitat de l'Arxiu Municipal, com la resta del patrimoni històric i artístic del municipi sigui cap acte de canaglordria o d'autosatisfacció, sinó un mitjà legítim perquè la Roca sigui coneguda per més coses que la presó o els peatges de l'autopista.

Per tant, la interpretació que fa el sr. Alcalà és, en el millor dels casos,

errònia i, en la meva opinió, malintencionada.

Però tampoc quan el sr. Alcalà es dedica a «desfercer entuertos» històrics té més encert que l'hora d'interpretar intencions de persones que, per les seves funcions actuals, hauria de conèixer. Vegem-ho.

L'autor afirma que en el paràgraf citat hi ha una contrarietat (?) entre «patir l'impacte d'una guerra i no veure's immersos dins el vandalisme» que era una «pràctica habitual en aquest tipus de guerra». I jo pregunto: és possible una guerra sense vandalisme? i vandalisme sense guerra?

No crec que hagi d'entrar a analitzar la segona pregunta perquè tothom té presents les imatges que dia a dia ens arriben a través de la televisió d'actes de vandalisme en llocs com, per posar un exemple proper, el País Basc.

El primer cas és, certament, menys habitual i, en general, es pot dir que no

continua a la pàgina següent →